

РЕШЕНИЕ

№ 12087

гр. София, 16.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 28.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11517** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуален кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. О. П., чрез адв.А., срещу Решение № 1040-21-651/07.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалби вх.№№ 1012-21-910 и 1012-21-911 от 14.09.2023г. на П. срещу разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица, като неоснователни, както и са потвърдени разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица, като правилни и законосъобразни.

Решението на административния орган се обжалва като незаконосъобразно, с подробно изложени съображения. Претендира се необоснованост, доколкото не били събрани достатъчно доказателства, от които да се установи липсата на осъществявана търговска дейност от страна на дружеството работодател „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД, респективно липсата на полагаан труд от осигуреното лице. Жалбоподателят твърди, че е полагал добросъвестно труд в дружеството като “сервитьор”, с оглед на което и законосъобразно е ползвал правото да получава парично обезщетение за безработица (ПОБ) за периода от 30.03.2020г. до 29.09.2020 г. Оспорва констатациите на цитирания в разпорежданията констативен протокол. Жалбоподателят оспорва и реда на връчване на задължителните предписания на дружеството. Посочва, че при постановяване на решението, потвърждаващо издадените и оспорвани с настоящата

жалба разпореждания, органът е изложил мотиви единствено от информацията, събрана по отношение на „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД, но не е изследвал и приложил доказателства по отношение на осъществяваната от жалбоподателя работа в търговското дружество, което водело до обоснован извод за нарушение на административнопроизводствените правила, а оттам и до нарушение на материалния закон. Моли за отмяна на Решение № 1040-21-651/07.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалби вх.№№ 1012-21-910 и 1012-21-911 от 14.09.2023г. на П. срещу разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица, като неоснователни, както и са потвърдени разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица, като незаконосъобразно.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.А., който поддържа жалбата. Представя нотариално заверена декларация от И. Г. К., управител на „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД. В позицията по същество, обоснована в представена писмена защита, моли съдът да отмени решението и потвърдените с него разпореждания. Поддържа, че от показанията на св.И. П. се установява наличието на трудово правоотношение на жалбоподателя с дружеството-осигурител, като показанията на свидетеля кореспондират с представената нотариално заверена декларация от управителя на "Версус груп" ЕООД. Моли да не се кредитират останалите доказателства по делото, вкл. и заключението на допуснатата графологическа експертиза. Оспорва редовното връчване на издадените на дружеството-осигурител задължителни предписания. Не претендира разноси по делото.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юрк.Б., оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли като неоснователна и недоказана, по съображения, изложени в представени писмени бележки. В открито производство по чл.193 ГПК оспорва истинността на представения от жалбоподателя документ, а именно Заповед за прекратяване на трудово правоотношение №3/30.03.2020г. на В. О. П. , издадена от управителя на „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД-И. Г. К.. По отношение на нотариално заверената декларация, представена от жалбоподателя в последното съдебно заседание, изразява становище да не бъде кредитирана. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.

Със заявление рег. № 903321-1305/03.04.2020г. /л.75/ жалбоподателят В. О. П. е сезирал административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) по реда и условията на чл. 54а от КСО. Представил е копие на заповед № 003 от 30.03.2020г. /л.78/, издадена от „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД, за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 30.03.2020 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 10 от Кодекса на труда /КТ/. С оглед на реда, определен в цитираните по-горе разпоредби, предвид наличните данни, подавани на основание чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и представените от жалбоподателя документи, с разпореждане № 212-00-2745-3 от 12.08.2020г. /л.72/ исканото обезщетение е отпуснато за периода от

30.03.2020 г. до 29.09.2020 г. в размер 45.64 лв. дневно.

При осъществяване последващ контрол по спазване на осигурителното законодателство от осигурителя „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД, в т.ч. и на установените обстоятелства относно подадените от същия данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, послужили при определяне на правото, размера и периода на отпуснатото и изплатено ПОБ на жалбоподателя, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на осигурителя „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол № КВ-5-21-01297539/14.02.2023г. /л.37/, съгласно който се приема, че дружеството не е извършвало стопанска дейност по смисъла на Търговския закон за времето след придобиването му от И. Г. К.-м.януари 2017г. На дружеството са дадени задължителни предписания № ЗД-1-21-01297555/14.02.2023г. /л.33/, с които на осигурителя било предписано да заличи подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за 9 лица, включително и за жалбоподателя – В. П., за периода от 01.11.2018г. до 29.03.2020г. Задължителните предписания са връчени по реда на чл.110 ал.4 от КСО, чрез поставяне на съобщение на таблото за обявления в териториалното поделение на НОИ или на интернет страницата на НОИ за срок от 7 дни (за времето от 21.03.2023г. до 28.03.2023г.), след изтичането на който срок документът се смята за връчен. Зачищането било извършено служебно по реда на Наредба № Н-13/17.12.2019г. при наличие на предвидените предпоставки – неизпълнение на предписанието от адресата му в указания срок.

В резултат на проверката е прието, че жалбоподателят П. не е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и не попада в персоналния обхват на чл.54а, ал.1 от КСО. Предвид заличените данни за В. П. за периода от 01.11.2018г. до 29.03.2020г. са издадени оспорените разпореждания № 212-002745-8 и 212-00-2745-9 от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването за безработица. С разпореждане №№ 212-002745-8 от 15.05.2023г. е отменено разпореждане № № 212-00-2745-3 от 12.08.2020г. за отпускане на ПОБ на жалбоподателя, по мотиви, посочени в същото. С Разпореждане № 212-00-2745-9 от 15.05.2023г. е отказано отпускането на ПОБ на жалбоподателя, тъй като е прието, че същият не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО.

Цитираните разпореждания са обжалвани по административен ред по чл. 117 КСО пред по-горестоящия административен орган - директора на ТП на НОИ – С. град, който с процесното Решение № 1040-21-651/07.11.2023 г. е отхвърлил жалбите срещу тях като неоснователни.

В съдебното производство са приети като доказателства материалите от административната преписка.

По искане на жалбоподателя е разпитан в качеството на свидетел И. О. П., брат на жалбоподателя. От показанията му се установява, че двамата братя са работили заедно, за периода от 2018г. до 2020г. във „Версус груп“ ЕООД, в обект „П. клуб“ в [населено място], на длъжност „сервитьор“. Свидетелят посочва, че договорите и на двамата са прекратени по едно и също време през 2020г., като им е връчена заповед за прекратяване на трудов договор от управителя И. К.. Получавали са си възнагражденията си на ръка, като е имало и ведомости за заплати, на които са се разписвали. Уточнява, че заради пандемията от „Ковид 19“ са били освободени от работа, т.к. обема на работа е паднал. Съдът не кредитира показанията на този свидетел относно осъществяване на трудова дейност от страна на жалбоподателя в дружеството и на конкретната длъжност, вкл. и за посочения период. Основание за

това е както родствената връзка между свидетеля и жалбоподателя, така и обстоятелствата, за които свидетелят дава показания, сочещи за заинтересованост от изхода на делото.

По искане за ответника, с протоколно определение от 02.04.2024г. съдът откри производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на автентичността на подписа, положен за „работодател“ в представената от жалбоподателя П. заповед № 003 от 30.03.2020г. /л.78/ за прекратяване на трудов договор № 3/01.11.2018г., издадена от И. Г. К. в качеството му на управител на търговско дружество „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД

По делото е изслушано заключение по графологическа експертиза, от което се установява, че подписът в графа „Работодател“ на представеното за изследване копие на Заповед №003/30.03.2020 г. за прекратяване на трудов договор № 3/01.11.2018 г., издадена от управителя на „Версус груп“ ЕООД ЕИК:[ЕИК], относно прекратяване трудовия договор на В. О. П. ЕГН: [ЕГН] не е положен от И. Г. К. ЕГН: [ЕГН].

При тези констатации и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че оспорването е успешно и ответника доказва, че оспореният документ е неистински. Представената по делото от жалбоподателя нотариално заверена декларация от управителя на „Версус груп“ ЕООД /л.126/, с която същият декларира, че подписа, положен в Заповед №003/30.03.2020 г. за прекратяване на трудов договор № 3/01.11.2018 г. е автентичен, не оборва заключението на експертизата, поради което съдът не намира основание да не цени заключението на експертизата. Независимо, че вещото лице е изследвало копие на заповедта за прекратяване на трудов договор № 003/30.03.2020 г., според заключението, вкл. и с пояснението на вещото лице при разпита му в съдебно заседание на 28.05.2024г., подписа, обект на изследване е откопиран качествено и позволява да се проследят движенията на пишещия и в цялост да се определят идентификационните признаци на подписа.

Предвид гореизложеното, съдът прави следните правни изводи.

След извършената на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, служебна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, съдът установи, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. – град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата материална компетентност. Решението на директора на ТП на НОИ е издадено в предвидената в чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 117, ал. 5 от КСО форма и съдържа изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. В производството по постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила и процедурата по издаването му е съобразена с приложимите за случая норми - чл. 117, ал. 3 от КСО.

По приложение на материалния закон съдът намира следното:

На основание чл. 54а, ал.1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс, с изключение на лицата по чл. 114а, ал.1 от Кодекса на труда, или законодателството на друга държава.

Съгласно чл. 54а, ал.3 от КСО във връзка с чл. 1, ал.1, т. 1 от Наредбата за отпускане и

изплащане на паричните обезщетения за безработица (НОИПОБ) паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до ТП на НОИ, към което се прилага акта за прекратяване на правоотношението.

Разпоредбата на чл. 54а, ал.4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ е подадено в 3месечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок от 7 дни от тази дата.

По силата на чл. 54ж, ал.1 от КСО, ПОБ се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на НОИ. Съгласно чл. 54л от КСО, отпускането, изчисляването, изменението, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал.4, т. 1 от КСО и данните, декларирани и подадени от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерски съвет.

Законодателят е предвидил в чл. 5, ал.6 от КСО, че данните по ал. 4 служат за определяне на правото и изчисляването на размера на паричните обезщетения, пенсиите и помощите.

Разпоредбата на чл. 5, ал.1 от НОИПОБ посочва, че ПОБ се отпуска, отказва, изменя, спира, възобновява, прекратява и възстановява с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица в 14 -дневен срок от подаване на заявлението, декларация или от настъпването на съответните обстоятелства.

Осигуряването възниква от деня, в който лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, т.е. придобиване на качеството осигурено лице по смисъла на кодекса е във връзка с осъществяването на трудова дейност (чл. 10, ал.1 от КСО).

Легалното определение на понятието „осигурено лице“ е дадено в §1, ал.1, т. 3 от ДР на КСО и това е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал.1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Трайна е съдебната практика на Върховен административен съд, съобразно която не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Подадено уведомление за сключен трудов договор и подаването на данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО не са достатъчни предпоставки, за да възникват осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение, изчислено по подадените данни по чл. 5, ал.4 от КСО.

По силата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. Законът защитава трудови и осигурителни права, които са реално възникнали, а не фиктивни. От събраните по делото писмени и гласни доказателства, ангажирани от жалбоподателя не се установява същият

реално да е полагал труд при „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД, за да възникне правоотношението по чл. 10 от КСО. В настоящия случай, за доказване на това обстоятелство по делото е представена единствено Заповед № 03 от 30.03.2020г. за прекратяване на трудовото правоотношение на В. О. П. с „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД във вид на сканирано копие. По делото не са представени трудов договор и длъжностна характеристика за заеманата от оспорващия длъжност. В този смисъл не се установяват основни параметри на трудовото правоотношение – длъжност, размер на възнаграждението, длъжностна характеристика, от която да бъде установено какви са били основните задължения. Липсват и доказателства за изплатено трудово възнаграждение за периода на действие на трудовия договор. По отношение на представената пред настоящата съдебна инстанция копие на заповед за прекратяване на трудовия договор, в открито производство по оспорване на поставения подпис на управителя на дружеството, успешно се доказва неистинността на документа.. Видно от представеното заключение на съдебно-графологичната експертиза, и от становището на експерта в съдебно заседание, подписът, обект на експертизата е откопиран качествено, като свободно се проследяват движенията на пишещия и в цялост се определят идентификационните признаци на подписа. Вещото лице е посочило, че подписът в графа „Работодател“ на представеното за изследване Копие на Заповед за прекратяване на трудов договор № 003/30.03.2020 г., издадена от управителя на „Версус груп“ ЕООД ЕИК:[ЕИК], относно прекратяване трудовия договор на В. О. П. ЕГН: [ЕГН], не е положен от И. Г. К. ЕГН: [ЕГН]. В този смисъл съдът приема, че не са налице доказателства, от които да може да се направи извод, че В. О. П. е полагал труд при посочения осигурител. От извършените проверки от НОИ, НАП и ГИТ на осигурителя „Версус груп“ ЕООД, резултатите от които са подробно отразени в Констативен протокол № № КВ-5-21-01297539/14.02.2023г., се установява липса на факти и доказателства за упражняване на трудова дейност в посочения период. Така, установено е, че дружеството не е подавало ГДД по ЗКПО, както и ГФО за периода 2017-2022г. Дружеството има регистрирано едно фискално устройство за обект офис за строителни услуги в кв.М. в [населено място], на 04.10.2016г., данни от оборотите на което са подавани единствено за месец март 2017г. През 2020г. и през 2021г. на дружеството са извършени проверки от НАП, приключени с протоколи за извършена проверка, съобразно констатациите в които са установени данни за получени прз 2018г. приходи от дружеството чрез парични преводи от „Еконт експрес“ ООД за изпратени стоки с наложен платеж –

козметика, като сумите са изплащани на К. П. Б., който работи на трудов договор в дружеството и който е единственото лице, за което е подадена справка по чл.73 ал.1 и 6 от ЗДДФЛ за 2021г. За извършваната онлайн търговия от „Версус груп“ ЕООД не са декларирани приходи/разходи в НАП.

Предвид установеното при извършените проверки, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че „Версус груп“ ЕООД е фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларация обр. 1 на физически лица, без да се внасят дължимите осигурителни вноски с цел неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО. В тази връзка съдът прави извод, че жалбоподателя, като лице, за което има подадени данни за сключен трудов договор, няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не се установява реално да е упражнявал трудова дейност, като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че за него без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ, с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО. В случая, проверката по разходите на ДОО на търговското дружество е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в Р., включително и за жалбоподателя В. О. П. и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Представената в съдебното заседание на 28.05.2024г. нотариално заверена декларация от И. К. – в качеството му на управител на „Версус груп“ ЕООД, в която същият декларира, че В. О. П. е полагал труд по валидно възникнало трудово правоотношение в дружеството, по силата на трудов договор от 01.11.2018г., което трудово правоотношение е прекратено със Заповед за прекратяване № 3/30.03.2020г. и потвърждаването на автентичността на положения подпис в посочената заповед, не променят извода за липса на реално възникнало трудово и осигурително правоотношение между „Версус груп“ ЕООД и жалбоподателя. Представената декларация на първо място установява изгодни факти за жалбоподателя, който я представя. Датата на заверката на подписа на декларатора в къщата е един ден преди съдебното заседание и значителен период от време след издаването на разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица. Декларацията е частен документ, който не се ползва с материална доказателствена сила и съдът не я цени като

доказателство за посочените в нея обстоятелства, доколкото декларираното не е подкрепено от други доказателства по делото, с изключение на показанията на св.П., за които съдът вече изложи доводи, че не ги кредитира, като дадени от лице, заинтересовано от изхода на делото.

При липсата на доказателства за реално осъществена трудова дейност от жалбоподателя, не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. В. П. не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и §. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не е налице една от предпоставките за възникване на правото на парично обезщетение.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град и потвърдените с него разпореждания на ръководителя на осигуряването за безработица, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност, и не страдат от други пороци по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, Трето отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА, на основание чл.194 ал.3 във вр. с ал.2 от ГПК, неистинността на Заповед №003/30.03.2020 г. за прекратяване на трудов договор № 3/01.11.2018 г. и я изключва от доказателствата по делото.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. О. П. срещу Решение № 1040-21-651/07.11.2023г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са отхвърлени жалби вх.№№ 1012-21-910 и 1012-21-911 от 14.09.2023г. на П. срещу разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица, като неоснователни, както и са потвърдени разпореждане № 212-00-2745-8 и разпореждане № 212-00-2745-9 и двете от 15.05.2023г. на ръководителя на осигуряването по безработица, като правилни и законосъобразни.

ОСЪЖДА В. О. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториално поделение на

НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв.
Препис от решението, на основание чл.194 ал.2 от ГПК във вр. с чл.144 от
АПК, след влизането му в сила, да се изпрати на Софийска районна
прокуратура.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му
на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: